

Comentariul 7: Despre istoria omorurilor în Partidul Comunist Chinez

Cuvânt înainte

Istoria de 55 de ani a Partidului Comunist Chinez (PCC) este scrisă cu sânge și minciuni. Poveștile din spatele acestei istorii sângeroase sunt extrem de tragice și rareori cunoscute. Sub conducerea PCC, un număr estimat la 60 - 80 de milioane de chinezi nevinovați au fost uciși, lăsând în urmă familii distruse. Mulți se întrebă de ce ucide PCC. PCC continuă persecuția brutală împotriva practicantilor Falun Gong, iar recent a dispersat cu gloanțe mulțimea care protesta în Hanyuan, iar oamenii se întrebă dacă vor apuca vreodată ziua în care PCC va învăța să răspundă cu cuvinte, nu cu gloanțe.

Mărturie foto înfățișând pedepsirea și denunțarea unui „contrarevoluționar” de către activiști PCC (AFP/Getty Images)

Mao Zedong a rezumat scopul Revoluției Culturale: „...după haos lumea atinge pacea, dar în 7 sau 8 ani haosul trebuie să apară din nou”¹. Cu alte cuvinte, o revoluție politică, însoțită de mii de crime este necesară la fiecare 7 sau 8 ani.

În spatele masacrelor înfăptuite de PCC se află o ideologie care le sprijină și niște cerințe practice.

Ideologic, PCC crede în „dictatura proletariatului” și în „revoluția neîntreruptă condusă de dictatura proletariatului”. Astfel că după ce a preluat conducerea în China, PCC a ucis proprietarii de pământ pentru a rezolva problemele legate de relațiile de producție în zonele rurale. A ucis capitaliștii pentru a pune în aplicare reforma comerțului și industriei și pentru a rezolva relațiile de producție din orașe. După ce aceste două clase au fost eliminate, problemele legate de baza economică au fost practic rezolvate. În mod asemănător, rezolvarea problemelor legate de suprastructură², a necesitat alte masacre. Suprimarea „Grupării anti-Partid Hu Feng”³ și campania „Anti Dreapta” a eliminat intelectualii. Uciderea creștinilor, taoiștilor, buddhiștilor și a grupărilor populare a rezolvat „problema” religiilor. Crimele în masă din timpul Revoluției Culturale au consolidat PCC ca lider absolut, cultural și politic. Masacrul din Piața Tiananmen a fost folosit pentru a împiedica o criză politică și a nimic cererile democratice. Persecuția împotriva Falun Gong este o încercare de a „rezolva” chestiunile de credință și de vindecări tradiționale. Aceste acțiuni au fost toate necesare pentru întărirea puterii PCC și pentru menținerea puterii sale în fața crizei sale financiare continue (prețurile pentru bunuri de consum au urcat brusc după ce PCC a preluat puterea și economia Chinei aproape că s-a prăbușit după Revoluția Culturală), a crizei politice (unii oameni nu urmează ordinele Partidului, alții doresc să împartă drepturile politice cu Partidul) și crizei de credință (dezintegrarea fostei Uniuni Sovietice, schimbările politice din Europa de Est, și chestiunea Falun Gong). Cu excepția chestiunii Falun Gong, aproape toate mișcărilor politice anterioare au fost folosite pentru a reînvia spectrul malefic al PCC și a incita la revoluție. PCC a folosit campaniile politice și pentru a-și testa membrii, eliminându-i pe cei care nu mai întruneau cerințele Partidului.

¹ Scrisoarea lui Mao Zedong către soția lui, Jiang Qing, în 1966

² Suprastructura în contextul teoriei sociale marxiste se referă la modul de interacțiune dintre subiectivismul uman și substanța materială a societății

³ Hu Feng, intelectual și critic literar; s-a opus literaturii doctrinare a PCC. A fost dat afară din Partid în 1955 și condamnat la 14 ani de închisoare

Omorurile îi sunt necesare și ele tot din motive practice. Partidul Comunist a început ca un grup de criminali și ticăloși care omorau pentru putere. După ce acest precedent a fost creat, nu mai puteau da înapoi. Teroarea permanentă a devenit necesară pentru intimidarea oamenilor și pentru a-i forța să accepte conducerea absolută a PCC din frică.

La suprafață poate părea că PCC a fost „forțat să ucidă” și că numeroasele incidente au iritat cumva spiritul malefic al PCC și prin aceasta au pornit accidental mecanismul de ucis al PCC. De fapt aceste incidente servesc la mascarea nevoii Partidului de a ucide - omorârea periodică este o cerință a PCC. Fără aceste lecții dureroase, oamenii puteau începe să creadă că PCC s-a schimbat în bine și că puteau începe să ceară democrație, asemenea studenților idealiști ai mișcării democratice din 1989. Masacrele care apar la fiecare 7 sau 8 ani servesc la împrăștierea memoriei oamenilor despre teroare și pot avertiza generația mai tânără că cei care lucrează împotriva PCC, care vor să schimbe conducerea absolută a PCC, sau care încearcă să spună adevărul despre istoria Chinei, vor simți gustul „pumnului de fier al dictaturii proletariatului”.

Omorul a devenit una dintre cele mai esențiale căi de menținere a puterii pentru PCC. După ce omorurile s-au acumulat, cuțitul de măcelar nu mai putea fi pus jos, pentru că ar fi încurajat oamenii să se răzbune pentru actele criminale comise de PCC. De aceea PCC nu numai că trebuie să organizeze omoruri masive și totale, dar în plus, masacrele trebuie făcute în cea mai brutală manieră, pentru a intimida efectiv populația - această cerință fiind necesară în special la început, când PCC își consolida puterea.

Din moment ce scopul omorurilor era insuflarea unei terori cât mai groaznice, PCC și-a selectat țintele distrugerii arbitrar și irațional. În fiecare campanie politică, PCC a folosit strategia genocidului. Să luăm de exemplu „suprimarea reacționarilor”. PCC n-a suprimat cu adevărat „comportamentele” reacționare, ci indivizii pe care îi considera reacționari. Dacă cineva fusese înrolat și servise câteva zile în armata naționalistă a Kuomintang-ului (KMT), chiar dacă nu făcuse absolut nimic politic după ce PCC a câștigat puterea - persoana tot era ucisă din cauza „trecutului său reacționar”. În procesul reformei agrare, pentru a înlătura „rădăcinile problemei”, PCC a ucis deseori întregi familii ale proprietarilor de pământ.

Din 1949, PCC a persecutat mai mult de jumătate din populația Chinei. Se estimează că 60 până la 80 de milioane de oameni au murit din cauze nenaturale. Acest număr depășește numărul total de morți din ambele războaie mondiale.

Ca și în cazul altor țări comuniste, crimele arbitrare săvârșite de PCC includ nimicirea propriilor membri, pentru a înlătura dizidenții care prețuiau umanitatea mai mult decât natura Partidului. Teroarea exercitată de PCC a căzut în egală măsură atât asupra populației cât și a membrilor săi, din cauza încercării de a păstra o „fortăreață de neînving”.

Într-o societate normală oamenii manifestă grijă și dragoste unii față de ceilalți, păstrează respect pentru viață și îl venerază și îi mulțumesc lui Dumnezeu. În Est, oamenii spun „Nu fă altora ceea ce nu vrei să ți se facă ție”⁴. În Vest, oamenii spun „Iubește-ți vecinul ca pe tine însuși”⁵. PCC – dimpotrivă – susține că „istoria tuturor societăților existente este o istorie a luptei de clasă”⁶. Pentru a menține în viață „lupta” din societate trebuie generată ura. Nu numai că PCC ucide, dar mai și încurajează oamenii să se ucidă între ei. Se străduiește să desensibilizeze oamenii la suferințele altora, înconjurându-i constant cu omoruri. Dorește să-i împietrească prin expunerile repetate la brutalitate inumană, și să-i facă să dezvolte noțiunea că „cel mai bun lucru pe care îl

⁴ Analele lui Confucius

⁵ Leviticus 19:18

⁶ Marx, Manifestul Comunist (1848)

poți spera este să eviți să fi persecutat”. Toate aceste lecții predate prin înăbușiri brutale îi permit să-și mențină conducerea.

Pe lângă distrugerea de nenumărate vieți, PCC a distrus de asemenea sufletul națiunii chineze. Mulți au devenit condiționați să reacționeze la amenințările PCC prin renunțarea completă la rațiune și la toate principiile. Într-un fel sufletele acestor oameni au murit - ceva mult mai înspăimântător decât moartea fizică.

I. Masacrul înfiorător

Înainte ca PCC să ajungă la putere, Mao Zedong scria „cu siguranță că nu vom aplica o politică de bunăvoință față de reacționari și față de activitățile reacționare ale claselor reacționare”⁷. Cu alte cuvinte, chiar înainte ca PCC să controleze Beijing-ul, se hotărâse deja să acționeze tiranic numind acest lucru „dictatura democratică a poporului”. Mai jos sunt unele exemple.

Suprimarea reacționarilor și reforma agrară

În martie 1950, PCC anunța „noi ordine pentru a suprima total elementele reacționare,” această mișcare fiind cunoscută în istorie drept campania de „suprimare a reacționarilor”. Spre deosebire de împărați, care acordau amnistie întregii țări după ce erau încoronați, PCC a început să ucidă din momentul în care a câștigat puterea. Mao Zedong afirma că „există încă multe locuri unde oamenii sunt intimidati și nu îndrăznesc să omoare fățiș și pe scară largă reacționarii”⁸. În februarie 1951 conducerea centrală a PCC afirma că, exceptând provincia Zhejiang și sudul provinciei Anhui, „celelalte zone care nu omoară suficient, în special în orașele mari și mijlocii, ar trebui să continue să aresteze și să ucidă un număr mare de oameni și n-ar trebui să se oprească prea curând”. Mao Zedong a stabilit chiar cote: „în zonele rurale, pentru a stârpi reacționarii, ar trebui uciși peste 1/1000 din totalul populației...în orase, procentul ar trebui să fie mai puțin de 1/1000”⁹. Populația Chinei la acea vreme era de aproximativ 600 de milioane; acest „ordin regal” dat de Mao Zedong ar fi cauzat cel puțin 600.000 de morți. Nimeni nu știe de unde vine această cotă de 1/1000. Probabil dintr-un capriciu, Mao Zedong a decis ca aceste 600.000 de vieți ar fi suficiente pentru a turna fundația groazei printre oameni, așa că ordonat execuția.

Dacă acei oameni meritau sau nu să moară nu era problema PCC. „Regulamentul Republicii Populare Chineze pentru pedepsirea reacționarilor” anunțat în 1951 spunea că inclusiv cei care „răspândeau zvonuri” puteau fi „executați imediat”.

În timp ce suprimarea reacționarilor era implementată cu zel, reforma agrară avea loc pe scară largă. De fapt PCC începuse reforma agrară din 1920, în interiorul zonelor ocupate de Partid. La suprafață reforma agrară părea să susțină un ideal similar cu cel al Regatului Ceresc al Taiping¹⁰, anume că toți ar trebui să aibă pământ pentru a-l gospodări; dar de fapt n-a fost decât o scuză pentru a ucide. Tao Zhu, care mai târziu avea să fie considerat numărul 4 în PCC, avea un slogan pentru reforma agrară: „fiecare sat sângerează, fiecare gospodărie luptă”, înțelesul fiind acela că în fiecare sat proprietarii de pământ trebuie să moară.

⁷ Mao Zedong, *Dictatura Democrată a Poporului*, (1949)

⁸ Mao Zedong, „trebuie să promovăm din plin [suprimarea reacționarilor] pentru ca fiecare familie să fie informată.” (30 martie 1951)

⁹ Mao Zedong, „Trebuie să lovim cu putere și precis reacționarii” (1951)

¹⁰ Regatul Ceresc din Taiping (1851-1864), cunoscut și sub numele de Rebeliunea din Taiping a fost unul dintre cele mai sângeroase conflicte din istoria Chinei. A fost o confruntare între forțele Chinei Imperiale și adepții unui mistic auto-proclamat al grupului Hakka, pe nume Hong Xiuquan, care a fost de asemenea un convertit la creștinism. Se crede că au murit cel puțin 30 milioane de oameni

Reforma agrară putea fi înfăptuită fără crime. Putea fi făcută după modelul guvernului taiwanez, cumpărând pământul de la proprietari. Însă cum PCC era la origine un grup de borfași și proletari lumpeni¹¹, știa doar să jefuiască. Temându-se de răzburarea celor jefuiți, PCC a trebuit ca urmare să-și ucidă victimele, stergând de pe fața pământului orice sursă de neazuri.

Cea mai comună cale de ucidere în timpul reformei agrare erau „întrunirile de luptă”. PCC născocea crime și îi acuza pe proprietarii de pământ sau pe fermierii bogați. Publicul era întreat cum ar trebui pedepsiți. Unii membri PCC sau activiști infiltrați prin mulțime strigau „Ar trebui să-i omorâm!” și ca urmare proprietarii de pământ și țărani bogați erau omorâți pe loc. La sate în acele timpuri, proprietarii de pământ erau numiți „tirani”. Cei care profitaseră de țărani erau numiți „tirani ticăloși”; cei care ajutau deseori la repararea infrastructurii și donau bani școlilor, sau care ajutaseră în cazurile dezastrelor naturale erau numiți „tirani buni”; cei care nu făcuseră nimic erau numiți „tirani liniștiți” sau „tăcuți”. Această clasificare n-avea nici un sens, pentru că toți „tiranii” sfârșeau executați imediat, indiferent din ce categorie făceau parte.

Pe la sfârșitul anului 1952 PCC a afirmat că a omorât aproximativ 2,4 milioane de „elemente reacționare”. De fapt numărul total de oficiali guvernamentali KMT de nivel județean și proprietari de pământ uciși era de cel puțin 5 milioane.

Suprimarea „reacționarilor” și reforma agrară au avut trei rezultate directe. Primul a fost eliminarea foștilor oficiali locali care fuseseră aleși datorită structurilor bazate pe clan. Prin suprimarea „reacționarilor” și reforma agrară PCC a ucis tot personalul administrativ al sistemului precedent și a reușit să controleze complet zonele rurale, instalând câte o ramură a Partidului în fiecare sat. Al doilea rezultat a fost că în timpul reformei agrare și a suprimării „reacționarilor” a fost obținută prin furt și tâlhărie o avere uriașă. Al treilea rezultat a fost că civilii deveniseră îngroziți de suprimarea violentă a proprietarilor de pământ și a fermierilor bogați.

Campania „Celor trei Anti” și a „Celor cinci Anti”

Suprimarea „reacționarilor” și reforma agrară au vizat în principal zonele rurale, în timp ce campaniile ulterioare a „Celor trei Anti” și „Celor cinci Anti” pot fi privite drept corespondentul genocidului la orașe.

Campania „Celor trei Anti” a început în decembrie 1951 și a urmărit stârpirea corupției, risipei și birocrăției printre cadrele PCC. Unii oficiali corupți ai PCC au fost executați. Imediat după aceea PCC pus corupția pe seama oficialilor guvernului, sau tentației capitaliștilor. Ca urmare în ianuarie 1952 a fost lansată campania „Celor cinci Anti”: împotriva corupției, evaziunii fiscale, furtului din proprietatea statului, a construcțiilor făcute la întâmplare și împotriva deconspirării de informații economice de stat.

Campania „Celor cinci Anti” era de fapt furtul proprietății private, sau mai degrabă uciderea industriașilor pentru a le lua banii. Chen Yi, primarul Shanghai-ului din vremea respectivă stătea în fiecare noapte lungit pe canapea cu o ceașcă de ceai în mână. Întreba liniștit: „Câți parașutiști avem azi?”. „Parașutiștii” fiind oameni de afaceri care se aruncau de pe clădiri înalte pentru a se sinucide. Nici un industriaș nu putea scăpa de campania „Celor cinci Anti”. Li se cerea să plătească taxe „de la care se sustrăseseră” în trecut, începând cu perioada Guangxu (1875-1908) a dinastiei Qing (1644-1911), când fusese inițial construită piața comercială Shanghai. Industriașii nu puteau plăti asemenea „taxe” oricâtă avere ar fi avut. Nu le rămânea altceva decât să-și pună capăt vieții. Însă nu se puteau arunca în râul Huangpu. Dacă nu li se găseau corpurile, PCC îi acuza că au fugit în Hong Kong, și membrii familiilor lor deveneau responsabili pentru plata taxelor. Așa că se aruncau de pe clădiri înalte, lăsându-și corpul, pentru ca PCC să aibă dovada

¹¹ drojdieri

morții lor. Se spune că oamenii nu îndrăzneau să treacă pe lângă clădiri înalte în Shanghai în acea vreme, de teama de a nu fi zdrobiți de cei care se aruncau de sus.

Conform lucrării *Rezultate ale Campaniilor Politice de după Înființarea Republicii Populare Chineze* editată în 1996 de patru unități guvernamentale, incluzând Centrul de Cercetare a Istoriei al PCC, în timpul campaniilor „Celor trei Anti” și „Celor cinci Anti”, au fost arestați peste 323.100 de oameni și peste 280 s-au sinucis sau au „dispărut”. În campania „Împotriva grupului Hu Fang” din 1955, au fost acuzați 5.000, arestați peste 500, peste 60 s-au sinucis, iar 12 au murit din cauze nenaturale. În campania ulterioară de suprimare a reacționarilor, au fost executați peste 21.300 de oameni și peste 4.300 s-au sinucis sau au „dispărut”¹².

Marea Foamete

Cele mai mari pierderi au fost înregistrate în timpul perioadei de Mare Foamete din China, la scurt timp după Marele Salt Înainte¹³. Articolul „Marea Foamete” din lucrarea *Înregistrări istorice din Republica Populară Chineză* declara că „numărul pierderilor prin morți nenaturale și reducerea nașterilor din 1959 până în 1961 este estimat la aproximativ 40 de milioane.[...]”. Această cifră imensă face ca Marea Foamete să fie probabil cea mai mare catastrofă din istoria acestui secol¹⁴.

PCC a numit înșelător Marea Foamete „Perioada celor trei ani de dezastru natural”. De fapt acești trei ani au avut condiții meteo favorabile, fără mari dezastre naturale (inundații, secete, uragane, tsunami, cutremure de pământ, geruri, înghețuri, grindină sau invazii de lăcuste). „Dezastrul” a fost în întregime cauzat de om. Marele Salt Înainte cerea tuturor chinezilor să se implice în fabricarea oțelului, forțând fermierii să-și lase culturile agricole să putrezească pe câmp. În ciuda acestui lucru, oficialii din fiecare regiune declarau producții mărite. He Yiran, prim secretar al Comitetului de Partid al prefecturii Liuzhou, a născocit șocanta producție de „65 de tone de orez per mu de pământ”¹⁵ în districtul Huanjiang. Se întâmpla imediat după plenara Lushan, când în întreaga țară fusese lansată campania „Anti Dreapta”. În scopul de a demonstra că PCC este corect mereu, recoltele erau confiscate de guvern, ca impozit, în concordanță cu aceste producții declarate exagerat. Prin urmare rațiile de cereale, semințe și alimente de bază ale țăranilor au fost confiscate complet. Când cererea n-a mai putut fi acoperită, țăranii au fost acuzați că își ascund recoltele.

He Yiran spunea că ei trebuie să se străduiască să câștige competiția pentru cea mai mare recoltă, indiferent cât de mulți oameni ar muri în Liuzhou. Unor țărani li s-a luat tot, rămânându-le numai un pumn de orez ascuns în oala de noapte. Comitetul de Partid din districtul Xunle, județul Huanjiang, a emis chiar un ordin de interdicere a gătitului, împiedicându-i pe țărani să mănânce. Noaptea umblau patrulă conduse de milițieni. Dacă vedeau lumina de la vreun foc, percheziționau. Mulți țărani nu mai îndrăzneau să facă mâncare nici din ierburi sălbatice comestibile sau din scoarță de copac, și mureau de foame.

De-a lungul istoriei în vremurile de foamete guvernul furniza terci de orez, distribuia recoltele și permitea victimelor să se mute pentru a scăpa de foamete. Însă PCC a privit exodul din zonele afectate ca pe o rușine pentru prestigiul Partidului, și a ordonat milițienilor să blocheze drumurile pentru a împiedica victimele să se mute. Când țăranilor le-a fost atât de foame încât au luat cu asalt depozitele de cereale, PCC a ordonat împușcarea mulțimii pentru a suprima furturile și i-a etichetat pe cei uciși drept elemente contra-revoluționare. Un număr mare de țărani au murit de foame în multe provincii inclusiv în Gansu, Shandong, Henan, Anhui, Hubei, Hunan, Sichuan și

¹² Extras din cartea publicată de revista Chengming din Hong Kong (www.chengmingmag.com), octombrie 1996

¹³ Marele Salt Înainte (1958-1960) a fost o campanie a PCC pentru ridicarea industriei Chinei, în particular cea de oțel. Este privită ca un imens dezastru economic

¹⁴ Publicat în februarie 1994 de editura Steagul Roșu. Traducerea noastră

¹⁵ Unitate de măsură chineză pentru pământ. 1 mu = 0.165 acri

Guangxi. Țăranii flămânzi erau în plus forțați să muncească la lucrările de irigație, construcția de baraje și producția de oțel. Mulți cădeau jos în timpul lucrului și nu se mai ridicau niciodată. În final cei care supraviețuiau nu mai aveau forța să îngroape morții. Multe sate au fost rase complet, familiile murind pe rând.

În cele mai serioase perioade de foamete din istoria Chinei înainte de PCC au existat cazuri în care familiile și-au schimbat copiii între ele pentru a-i mânca, dar nimeni nu și-a mâncat proprii copii. Sub stăpânirea PCC însă, oamenii au ajuns să-i mănânce pe cei muribunzi, pe cei fugiți din alte regiuni, și chiar să-și omoare și mănânce proprii copii. Scriitorul Sha Qing a descris o astfel de scenă în cartea sa, *Yi Xi Da Di Wan (Un târâm întunecos din Bayou)*: într-o familie a unui țăran, un tată a rămas numai cu fiul și fiica sa în timpul Marii Foamete. Într-o zi, tatăl și-a trimis fiica la plimbare. Când ea s-a întors, nu și-a mai găsit fratele mai mic, dar a remarcat un ulei alb plutind în ceaun și un morman de oase lângă plită. După mai multe zile, tatăl a pus din nou apă în ceaun și și-a chemat fiica mai aproape. Fata era înspăimântată, și de după ușă s-a rugat de tatăl ei „tăticule, te rog nu mă mânca. Pot să adun lemne de foc și să gătesc mâncare pentru tine. Dacă mă mănânci, nimeni altcineva nu va face asta pentru tine.”

Proporția finală și numărul tragediilor de acest fel este necunoscut. Totuși PCC le-a deformat, afirmând că sunt o onoare, susținând că PCC a condus oamenii să lupte vitejește cu „dezastrele naturale” și a continuat să-și facă reclamă spunând că este „mareț, glorios și corect.”

După plenara Lushan din 1959, generalul Peng Dehuai¹⁶ n-a mai putut lua apărarea oamenilor. Un grup de oficiali și cadre din guvern care au îndrăznit să spună adevărul au fost destituiți din posturi, arestați și anchetați. După aceea nimeni n-a mai îndrăznit să spună adevărul. În timpul Marii Foamete, în loc să declare adevărul, oamenii ascundeau adevărul despre morții prin înfometare, pentru a-și apăra poziția. Provincia Gansu chiar a refuzat ajutor (mâncare) de la provincia Shaanxi, susținând că în Gansu există un surplus prea mare de hrană.

Această Mare Foamete a fost și un test determinant pentru cadrele PCC. Conform criteriilor PCC, cadrele care au ascuns adevărul despre milioanele de înfomețați, au devenit cert „calificați”. Cu acest test PCC a crezut că nici emoțiile umane, nici principiile cerești nu pot deveni poveri psihologice care să împiedice cadrele să urmeze linia Partidului. După Marea Foamete oficialii provinciali responsabili doar au participat la formalitatea auto-analizei critice. Li Jingquan, secretarul PCC pentru provincia Sichuan, unde au murit de foame milioane de oameni, a fost avansat pe postul de prim secretar al Biroului PCC din districtul de Sud-Vest.

De la Revoluția Culturală și masacrul din Piața Tiananmen la Falun Gong

Revoluția Culturală a fost lansată oficial la 16 mai 1966 și a durat până în 1976. Această perioadă a fost numită chiar de PCC „Catastrofa de zece ani”. Mai târziu într-un interviu luat de un reporter iugoslav, Hu Yaobang, fost secretar general de Partid, spunea „în acele timpuri au fost implicați aproape 100 de milioane de oameni, o zecime din populație”.

Realitățile campaniilor politice de după înființarea Republicii Populare Chineze relatează că „în mai 1984, după 31 de luni de investigații, verificări și recalculări intensive ale Comitetului Central al PCC, cifrele legate de Revoluția Culturală sunt: peste 4,2 milioane de deținuți și anchetați; peste 1.728.000 de morți din cauze nenaturale; peste 135.000 de oameni etichetați drept contra-revoluționari și executați; peste 237.000 de oameni omorâți și peste 7,03 milioane mutilați în

¹⁶ Peng Dehuai (1898-1974): general comunist chinez și conducător politic. Peng a fost comandant în războiul Corean, vice premier al Consiliului de Stat, membru al Biroului Politic, Ministrul Apărării între 1954 și 1959. A fost înlăturat din funcțiile oficiale pe care le deținea după ce n-a fost de acord cu abordările stângiste ale lui Mao Zedong la Plenara PCC din Lushan în 1959

atacuri armate; 71.200 de familii distruse”. Statisticile adunate din cronicile județene arată că 7,73 milioane de oameni au murit din cauze nenaturale în timpul Revoluției Culturale.

Pe lângă faptul că oamenii erau uciși în bătaie, începutul Revoluției Culturale a generat și un val de sinucideri. Mulți intelectuali renumiți, incluzându-i pe Lao She, Fu Lei, Jian Bozan, Wu Han și Chu Anping și-au pus capăt vieții în etapa de început a Revoluției Culturale.

Revoluția Culturală a fost cea mai delirantă perioadă „de stânga” din China. Omorul devenise o cale de avansare, lumea își arăta astfel poziția revoluționară; așa că masacrul „inamicilor de clasă” a fost extrem de crud și brutal.

Politica de „reformă și deschidere” a promovat în mare măsură circulația informației, ceea ce a făcut posibil ca mulți reporteri străini să fie martori la masacrul din Piața Tiananmen în 1989 și să transmită reportaje televizate care arătau tancuri gonind și zdrobind studenții, omorându-i.

Zece ani mai târziu, la 20 iulie 1999, Jiang Zemin începea suprimarea Falun Gong. Spre sfârșitul lui 2002, informații interne provenite din surse guvernamentale chineze confirmau mușamalizarea a peste 7.000 de morți în centre de detenție, lagăre de muncă forțată, închisori și spitale psihiatrice, cu o medie de șapte oameni uciși pe zi.

În zilele noastre PCC tinde să omoare considerabil mai puțin decât în trecut când omora milioane sau zeci de milioane. Există două motive importante care au determinat acest lucru. Pe de o parte, Partidul a degenerat mințile chinezilor cu natura sa de Partid, astfel încât oamenii sunt acum mult mai supuși și mai cinici. Pe de altă parte, datorită corupției excesive și delapidărilor comise de oficiali PCC, economia chineză a devenit o „economie de transfuzie”, și depinde în mare măsură de capitalul străin pentru a-și susține creșterea economică și stabilitatea socială. PCC își amintește bine sancțiunile economice ce au urmat după masacrul din Piața Tiananmen, și știe că omorul fățiș va avea ca rezultat o retragere a capitalului străin, care i-ar pune în pericol regimul totalitar.

Însă PCC n-a renunțat niciodată la masacrele din spatele scenei, doar că astăzi PCC nu-și precupește nici un efort pentru a ascunde mărturiile însângerate.

II. Metode de omor extrem de barbare

Tot ce face PCC servește unui singur scop: câștigarea și păstrarea puterii. Pentru PCC omorul este o cale foarte importantă de păstrare a puterii. Cu cât sunt uciși mai mulți și cu cât sunt mai barbare omorurile, cu atât este mai mare capacitatea de a îngrozi. O asemenea teroare a început încă din vremea războiului chino-japonez.

Masacre în Nordul Chinei în timpul războiului chino-japonez

Când a recomandat cartea *Inamici în interior* scrisă de preotul Raymond J. De Jaegher¹⁷, Hoover, fost președinte al SUA., comenta că ea a demască esența terorii mișcărilor comuniste. El a recomandat cartea oricui dorea să înțeleagă o asemenea forță malefică.

În această carte, De Jaegher istorisea întâmplări în care PCC folosea violența pentru a înspăimânta oamenii și a-i face să se supună. De exemplu, într-o zi PCC a cerut tuturor să meargă în piața unui sat. Învățătorul a condus copiii de la școală în piață. Scopul adunării era de a privi uciderea a 13 patrioți, bărbați tineri. După anunțarea învinuirilor fabricate împotriva victimelor, PCC a ordonat învățătorului înspăimântat să-i facă pe copii să cânte cântece patriotice. În timpul cântecelor, pe

¹⁷ De Jaegher, Raymond J., *Inamicul din interior*. Guild Books, Catholic Polls Inc. (1968)

scenă nu erau dansatori, ci un călău ținând în mână un cuțit ascuțit. Călăul era un soldat comunist tânăr, robust și sălbatic, cu brațe puternice. Soldatul s-a dus în spatele primei victime, a ridicat rapid cuțitul mare și ascuțit și a lovit în jos - și primul cap a căzut la pământ. Sângele a țâșnit ca o fântână și capul s-a rostogolit pe jos. Cântecele isteric al copiilor s-a transformat într-un țipăt haotic și plânsete. Învățătorul ținea măsura, încercând să mențină cântecele; clopoțelul său a fost auzit sunând din nou și din nou în haos.

Călăul a tăiat de 13 ori și 13 capete au căzut la pământ. După aceea, mai mulți soldați comuniști s-au perindat pe rând și au tăiat pieptul victimelor, deschizându-l și scoțând afară inimile, sărbătorind. Toată brutalitatea a fost făcută în fața copiilor. Copiii păliseră toți datorită terorii, și unii începuseră să vomite. Învățătorul a ocărât soldații și a aliniat copiii pentru a-i întoarce la școală.

Părintele De Jaegher a văzut deseori copii forțați să privească omoruri. Copiii au devenit obișnuiți cu scenele sângeroase și împietriți în fața omorurilor; unii chiar au început să savureze senzația.

Când PCC a simțit că simplul omor nu era suficient de înspăimântător și tulburător, au inventat tot felul de torturi groaznice. De exemplu, deținuții erau forțați să înghită o mare cantitate de sare și nu erau lăsați să bea nici un pic de apă – victima suferea până murea de sete; unii deținuți erau dezbrăcați complet și forțați să se rostogolească pe sticlă spartă; erau deschise copci în râuri înghețate, iarna, și victimele erau aruncate înăuntru – oamenii mureau prin îngheț sau înec.

De Jaegher scria că un membru PCC din provincia Shanxi a inventat o tortură teribilă. Într-o zi când cutreiera orașul, s-a oprit în fața unui restaurant și a privit fix o cuvă mare în care fierbea ceva. Mai târziu a cumpărat câteva cuve gigantice și a arestat imediat niște oameni care erau împotriva Partidului Comunist. În timpul judecății sumare, cuvele au fost umplute cu apă clocotită. Trei victime au fost dezbrăcate complet și aruncate în cuve pentru a fierbe. La Pingshan, De Jaegher a fost martor când un tată a fost jupuit de viu. Membrii PCC i-au forțat fiul să privească și să participe la tortura inumană, să-și vadă tatăl murind în chinuri cumplite și să-i asculte țipetele. Membrii PCC au turnat oțet și acid peste corpul tatălui și apoi toată pielea i-a fost jupuită. Au început de la spate, apoi în sus către umeri și pielea de pe tot corpul său a fost jupuită, lăsând intactă numai pielea capului. Tatăl a murit în câteva clipe.

Teroarea Roșie în timpul perioadei „August Roșu” și canibalismul din Guangxi

După câștigarea controlului absolut asupra țării, PCC n-a încetat deloc violența. În timpul Revoluției Culturale violența a devenit mai mare.

În 18 august 1966, Mao Zedong s-a întâlnit cu reprezentanții Gărzii Roșii în turnul din Piața Tiananmen. Song Binbin, fiica liderului comunist Song Renqiong, a pus o emblemă a Gărzii Roșii pe mâneca lui Mao Zedong. Când Mao Zedong a aflat numele lui Song Binbin – care înseamnă blând și politicos - el a spus „ne trebuie mai multă violență”. Așa că Song și-a schimbat numele în Song Yaowu (care înseamnă pur și simplu „vreau violență”).

Atacuri armate violente s-au răspândit cu repeziciune în întreaga țară. Generația mai tânără, educată în spiritul ateist comunist, nu avea frici sau griji. Sub conducerea directă a PCC și ghidați de instrucțiunile lui Mao Zedong, Gărzile Roșii, fanatice, ignorante și considerându-se deasupra legii, au început să bată oameni și să jefuiască în întreaga țară. În multe zone, toate cele „cinci clase negre” (proprietari de pământ, fermieri bogați, reacționari, elemente rele și cei de dreapta) și membrii familiilor lor erau desființați conform politicii de genocid. Un exemplu tipic era județul Daxing de lângă Beijing, unde în perioada 27 august - 1 septembrie 1966, un număr total de 325 de oameni au fost uciși în 48 de brigăzi ale celor 13 Comune Populare. Dintre cei uciși, cei mai

bătrâni erau în vârstă de 80 de ani și cei mai tineri aveau numai 38 de zile. 22 de familii au fost exterminate total.

Omorul prin linșare era ceva obișnuit. Pe strada Shatan, un grup de bărbați din Gărzile Roșii au bătut cu lanțuri de metal și curele de piele o femeie bătrână până când nu s-a mai putut mișca; totuși o membră a Gărzilor Roșii a găsit necesar să sară pe corpul bătrânei și pe stomacul ei. Bătrâna a murit acolo.... În apropiere de Chongwenmeng, când Gărzile Roșii au percheziționat casa soției proprietarului de pământ (o văduvă singură), au forțat fiecare vecin să aducă o oală cu apă fierbinte și i-au turnat apa clocotită pe gât bătrânei până ce corpul i-a fost opărit. După mai multe zile bătrâna a fost găsită moartă în cameră, corpul fiindu-i acoperit de viermi... Existau multe căi de omor, incluzând bătaia cu bastoane, tăierea cu secerile și strangularea cu frânghii... Modul de omorâre a copiilor era cel mai brutal: ucigașul pune un picior pe piciorul copilului și trăgea de celălalt picior, rupând copilul în două (*Investigație asupra Masacrului din Daxing* de Yu Luowen)¹⁸.

Canibalismul din Guangxi a fost chiar mai inuman decât masacrul Daxing. Scriitorul Zheng Yi, autor al cărții *Memorialul stacojiu* descria canibalismul ca având trei faze¹⁹.

Prima fază era la început când teroarea era ascunsă și lugubră. Cronicile județene descriu o scenă tipică: la miezul nopții, ucigașii au mers în vârful picioarelor și și-au ales victima; au tăiat-o și i-au scos inima și ficatul. Pentru că erau lipsiți de experiență și speriați, i-au luat din greșeală plămânul, așa că au trebuit să se întoarcă. După ce au gătit inima și ficatul, unii au adus lichior de acasă, unii mirodenii; apoi au mâncat organele umane în liniște, la lumina focului din cuptor.

A doua fază a fost vârful, când teroarea devenise deschisă, publică. În timpul acestei faze ucigașii veterani căpătaseră experiență în extragerea inimii și ficatului, păstrând victima cât mai mult timp în viață; își predau tehnicile, rafinându-le spre perfecțiune. De exemplu când tăia și deschidea o persoană (vie), ucigașul trebuia doar să facă o cruce pe abdomenul victimei, apoi să pășească pe corpul acesteia (dacă victima era legată de un copac, ucigașul băga genunchiul în partea de jos a abdomenului), iar inima și celelalte organe cădeau jos, pur și simplu. Ucigașul șef căpăta inima, ficatul și organele genitale, iar ceilalți luau ce rămânea. Aceste scene impresionante și înspăimântătoare erau însoțite de fluturarea steagurilor și strigarea de lozinci.

A treia fază a fost nebunia. Canibalismul devenise o mișcare de masă, larg răspândită. În districtul Wuxuan, oamenii mâncau ca nebunii alți oameni, asemenea câinilor sălbatici care mănâncă hoituri în timpul epidemiilor. Deseori victimele erau mai întâi „criticate public”, după care urma automat omorul și actul de canibalism. Imediat ce victima cădea la pământ, moartă sau vie, oamenii își luau cuțitele pe care le aveau pregătite și o înconjurau, tăind orice parte din corp pe care o puteau apuca. În timpul acestei faze, cetățenii obișnuiți erau toți implicați în canibalism. Uraganul „luptei de clasă” spulberase orice sens de păcat și natură umană din mințile oamenilor. Canibalismul se răspândea ca o epidemie și oamenii luau parte la ospățuri canibalice. Orice parte a corpului uman era comestibilă: inima, mușchii, ficatul, rinichii, coatele, picioarele și tendoanele. Corpurile umane erau preparate în diverse feluri, inclusiv prin fierbere, la abur, călire în tigaie, la cuptor, prăjire, și grătar... Oamenii beau lichior sau vin și jucau jocuri în timp ce mâncau corpuri umane. În timpul perioadei de maxim a acestei mișcări chiar și bufetul expres al celei mai înalte

¹⁸ Masacrul din Daxing a avut loc în august 1966 în timpul schimbării secretarului de Partid al Beijing-ului. Într-o ședință a Biroului Securității Publice din Beijing privind acțiunile Gărzilor Roșii împotriva celor „cinci clase negre”, Ministrul Securității Publice, Xie Fuzhi, a ținut un discurs. Cuvântarea sa a fost imediat transmisă într-o ședință de comitet al Biroului Securității Publice din Daxing. După ședință, Biroul Securității Publice din Daxing a acționat și a conceput un plan de incitare a maselor în districtul Daxing pentru a elimina cele „cinci clase negre”

¹⁹ Zheng Yi, *Memorialul stacojiu* (Taipei: Editura Televiziunii Chineze 1993). Această carte este disponibilă și în engleză: *Memorialul stacojiu: Povestiri despre canibalism în China modernă* de Yi Zheng, editura T. P. Sym (Boulder, Colorado: Westview Press 1998)

organizații guvernamentale, Comitetul Revoluționar al districtului Wuxuan, oferea mâncare din oameni.

Vă înșelați dacă vă închipuiți că un astfel de festival de canibalism era un simplu comportament neorganizat al oamenilor. PCC era o organizație totalitară care controla fiecare celulă socială în parte. Fără încurajare și manipulare din partea PCC, mișcarea canibalistă nu ar fi avut loc nicicum.

Un cântec scris de PCC pentru a se lăuda spunea „Vechea societate a schimbat oamenii în strigoi, noua societate a schimbat strigoii în oameni”²⁰. Oricum, aceste omoruri și ospățuri canibalice ne arată că PCC putea schimba o ființă umană într-un monstru sau demon, pentru că PCC însuși este mai teribil decât orice monstru sau demon.

Persecutarea mișcării Falun Gong

Acum, când chinezii pășesc în era computerelor și a călătoriilor spațiale și pot vorbi în taină despre drepturile omului, libertate și democrație, mulți cred că acele atrocități sinistre și dezgustătoare aparțin trecutului și că PCC și-a pus hainele civile și este gata să ia contact cu lumea.

Nimic mai fals. Când PCC a descoperit că există un grup de oameni cărora nu le este frică de cruzimea torturilor lui și de moarte, mijloacele folosite de PCC au devenit chiar mai grotești. Grupul care a fost persecutat în acest fel este Falun Gong.

Violența Gărzilor Roșii și canibalismul din provincia Guangxi urmăreau eliminarea corpului victimei, omorând persoana în câteva minute sau ore. Practicanții Falun Gong sunt persecutați pentru a-i forța să renunțe la credința lor în „Adevăr, Compasiune și Toleranță”. Torturile sălbatice durează zile, luni sau chiar ani. Se estimează că mai mult de 10.000 de practicanți Falun Gong au murit în urma torturilor.

Practicanții Falun Gong care au suferit tot felul de torturi și au scăpat din gura morții au documentat mai mult de 100 de metode groaznice de tortură; următoarele sunt numai câteva exemple.

Bătaia cruntă este cea mai frecventă metodă de torturare a practicanților Falun Gong. Poliția și șefii deținuților de drept comun bat direct practicanți și/sau instigă alți deținuți să bată practicanți. În urma bătailor mulți au surzit. Alte rezultate ale bătailor crunte sunt: urechi distruse, globuri oculare zdrobite, dinți spărți, crani, coloane vertebrale, coaste, clavicule, oase ale bazinului, brațe și picioare rupte; mâini și picioare amputate. Unii călăi strâng și zdrobesc testiculele practicanților și lovesc cu piciorul zonele genitale ale practicanților. Dacă practicanții nu renunță, călăii continuă bătaia până ce pielea practicanților este sfâșiată și carnea iese afară. Corpurile practicanților se deformează complet din cauza torturii și se acoperă de sânge, dar gardienii continuă să toarne peste ei apă sărată și să le aplice șocuri cu bastoane electrice. Mirosul de sânge și cel de carne pârlită se amestecă cu strigătele de agonie - este de nedescris. Cei care torturează folosesc pungi de plastic pentru a-i face să cedeze de teama sufocării.

Șocul electric este o altă metodă comună folosită în lagărele de muncă forțată din China pentru a tortura practicanții Falun Gong. Poliția a folosit bastoane electrice pentru a aplica șocuri electrice părților sensibile ale corpului. Oamenii sunt electrocuțați în gură, pe creștetul capului, pe piept, în

²⁰ „Vechea societate” după cum o numește PCC se referă la perioada înainte de 1949, și „noua societate” se referă la perioada de după 1949 când PCC a preluat controlul țării.

părțile genitale, pe bazin, coapse, talpa piciorului, pe sâni (la femei), și pe penis (la bărbați). Unii polițiști au aplicat practicanților șocuri electrice cu mai multe bastoane electrice simultan, până când carnea arsă mirosea și părțile rănite erau negre și vinete. Uneori bastoanele se aplică simultan pe cap și anus. Deseori polițiștii folosesc zece sau chiar mai multe bastoane simultan, pentru a-i șoca pe practicanți timp îndelungat. În mod normal un baston electric are zeci de mii de volți. Când se descarcă emite o lumină albastră și un sunet specific. Când curentul electric trece prin corpul unei persoane se simte ca o arsură sau o mușcătură de șarpe. Fiecare șoc este dureros ca o mușcătură de șarpe. Pielea victimelor se înroșește, este distrusă și arsă și rănilor supurează. Există bastoane chiar mai puternice, cu voltaj mai ridicat, care fac victima să simtă că este lovită în cap cu un ciocan.

Poliția folosește țigări aprinse pentru a le arde mâinile, fața, tălpile, pieptul, spatele, sâni, etc. Folosește brichete pentru a arde mâinile și părțile genitale ale practicanților. Există vergele de oțel special fabricate care sunt încălzite până se înroșesc. Apoi sunt aplicate pe picioarele practicanților. Poliția folosește cărbuni înroșiți pentru a arde practicanții pe față. În cazul unui practicanț, după toate arsurile barbare pe care le-a îndurat, încă mai respira și avea puls. După ce a fost omorât, poliția a susținut că moartea sa se datora faptului că și-a dat foc singur.

Poliția bate practicantele peste sâni și în zona organelor genitale. În multe cazuri practicantele sunt violate, individual sau în grup. Poliția a dezbrăcat complet practicante și le-a aruncat în celule pline cu deținuți de drept comun, care le-au violat. Poliția a folosit bastoane electrice pentru a le aplica șocuri electrice pe sâni și în zonele genitale. Au folosit flacăra de brichetă pentru a le arde sfârcul sânilor și le-au introdus bastoane electrice în vagin pentru a le aplica șocuri electrice. În unele cazuri au legat împreună patru periute de dinți și le-au introdus în vaginul practicantelor și au frecat și învârtit periutele de dinți. Au agățat cârlige de fier de părțile private ale practicantelor. Mâinile femeilor au fost legate la spate, iar prin sfârcurile sânilor au fost trecute sârme care au fost bătute în priză.

Practicanții Falun Gong sunt forțați să poarte „cămăși de forță”²¹; apoi brațele le sunt încrucișate și legate la spate. Polițiștii le trag brațele peste spate până în fața pieptului, le leagă picioarele și îi atârnă în afara fereastră. Le înfundă gura cu cârpe și la urechi le pun căști care transmit continuu calomniile la adresa Falun Gong. După cum relatează un martor ocular, celor supuși la această tortură li se produce rapid ruptura brațelor, tendoanelor, umerilor, încheieturilor și a coatelor. Cei care sunt torturați astfel mai mult timp au coloana vertebrală complet ruptă și mor în dureri de nedescris.

Practicanții sunt uneori aruncați în temnițe pline cu dejecții. Li se înfig bețe de bambus sub unghii și sunt forțați să trăiască în încăperi umede pline de mușegai roșu, verde, galben, alb și de alte soiuri, prezent pe pereții și pardoseala celulei, lucru care le produce supurări ale rănilor. Poliția folosește câini, șerpi și scorpioni care mușcă practicanții. Le injectează droguri care le atacă sistemul nervos.

Acestea sunt numai unele dintre metodele de tortură a practicanților în lagărele de muncă.

III. Lupta crâncenă din interiorul Partidului

²¹ Cămașa de forță este un instrument de tortură sub forma unei cămăși. Brațele victimelor sunt răsucite și legate cu o frânghie la spate și pe urmă trase în față pe deasupra capului; această tortură poate rupe brațele imediat. După aceea, victima este pusă cu forța în cămașa de forță și spânzurată de brațe. Consecința imediată a acestei torturi groaznice este fracturarea oaselor umerilor, coatelor, încheieturilor mâinii și a spatelui provocând moartea victimelor într-o durere de nesuportat. Pentru mai multe informații vizitați următoarele linkuri:

În chineză: <http://search.minghui.org/mh/articles/2004/9/30/85430.html>

În engleză: <http://www.clearwisdom.net/emh/articles/2004/9/10/52274.html>

Pentru că PCC își strânge membrii pe baza naturii Partidului și nu pe bază de dreptate și moralitate, loialitatea membrilor - în special a oficialilor seniori - față de liderul suprem, este o problemă crucială. Partidul trebuie să creeze o atmosferă de teroare prin omorârea propriilor membri. Supraviețuitorii văd astfel că dacă dictatorul suprem dorește moartea cuiva, respectivul va muri îngrozitor.

Luptele din interiorul partidelor comuniste sunt binecunoscute. Cu excepția lui Lenin și a lui Stalin, toți membrii Biroului Politic al Partidului Comunist Sovietic din primele două perioade au fost executați, ori s-au sinucis. Trei din cei cinci mareșali au fost executați, trei din cei cinci comandanți superiori au fost executați, toți cei zece comandanți ai armatei secundare au fost executați, 57 din cei 85 de comandanți de garnizoană au fost executați, 110 din cei 195 de comandanți de divizie au fost executați.

PCC recomandă mereu „lupte crâncene și atacuri nemiloase”. Asemenea tactici nu-i vizează numai pe cei din afara Partidului. Chiar de la început, din perioada revoluționară din provincia Jiangxi, PCC omorâse atât de mulți din corpurile anti-bolșevice (corpuri „AB”)²², încât supraviețuiseră numai câțiva care să lupte în război. În orașul Yan-an, Partidul a dus la bun sfârșit o campanie de „rectificare”. Mai târziu, după ce s-a consolidat politic, i-a eliminat pe Gao Gang, Rao Shushi²³, Hu Feng și Peng Dehuai. În timpul Revoluției Culturale, aproape toți membrii seniori din Partid au fost eliminați. Nici unul dintre foștii secretari generali ai PCC n-au avut un sfârșit firesc.

Liu Shaoqi, fost președinte, care fusese la un moment dat al doilea ca importanță la nivel național, a avut o moarte tragică. În ziua când împlinea 70 de ani, Mao Zedong și Zhou Enlai²⁴ i-au cerut în mod explicit lui Wang Dongxing (șeful gărzii lui Mao Zedong) să-i ducă lui Liu un cadou de ziua lui - un radio - pentru a-l lăsa să asculte raportul oficial al Sesiunii celei de-a opta Plenare a celui de-al 12-lea Comitet Central, în care se ordona „să fie alungat din Partid pentru totdeauna trădătorul, spionul și renegatul Liu Shaoqi și să se continue demascarea și criticarea lui Liu Shaoqi și a complicilor lui la crimele de trădare”.

Liu Shaoqi a fost zdrobit mental iar bolile de care suferea au evoluat rapid. Din cauză că a fost ținut legat de pat mult timp și nu s-a putut mișca, gâtul său, spatele, șoldurile și călcâiele i s-au umplut de răni purulente. Când simțea dureri îngrozitoare, apuca haine, lucruri sau brațele altor oameni și nu îi lăsa să plece, așa încât oamenii i-au pus pur și simplu niște sticle din plastic dur în mâini. Când a murit, cele două sticle din plastic deveniseră clepsidre, din cauza strânsorii.

În octombrie 1969 corpul lui Liu Shaoqi începuse să putrezească total și puroiul infectat mirosea puternic. Ajunsese slab ca un băț și aproape de moarte. Totuși inspectorul special al Comitetului Central de Partid nu i-a permis să facă duș sau să-și schimbe hainele. Dimpotrivă, a fost dezbrăcat complet de haine, învelit într-o plapumă, trimis cu avionul de la Beijing la Kaifeng și închis în pivnița unei cazemate. Când avea temperatură mare, nu i-au dat medicamente, ci dimpotrivă - au gonit personalul medical. Când a murit, corpul său era complet degenerat, avea părul alb, încălțit și lung de 60 cm. Două zile mai târziu, a fost ars ca un ciumat la miezul nopții. Așternutul său, perna și celelalte lucruri rămase au fost toate arse. Pe fișa morții lui Liu scrie: Numele: Liu

²² În mai 1930, Mao Zedong a ordonat Partidului să ucidă mii de membrii de Partid, soldați ai Armatei Roșii și civili inocenți în provincia Jiangxi, într-o tentativă de consolidare a puterii în zonele controlate de PCC. Pentru mai multe informații vizitați următorul link: În chineză:

<http://kanzhongguo.com/news/articles/4/427/64064.html>

²³ Gao Gang și Rao Shushi erau membri ai Comitetului Central al PCC. În 1954, după o încercare eșuată de a ajunge la putere, ei au fost acuzați de complot împotriva Partidului și de dezbinare a Partidului și au fost dați afară din Partid

²⁴ În istoria PCC, Zhou Enlai (1898-1976) a fost al doilea ca importanță după Mao Zedong. A fost primul ministru al Republicii Populare Chineze din 1949 până la moarte

Wei Huang; ocupația: șomer; cauza morții: boală. PCC l-a torturat pe președintele națiunii până la moarte în felul acesta, fără un motiv clar.

IV. Exportul revoluției; uciderea oamenilor în străinătate.

Pe lângă faptul că PCC omora cu plăcere folosind diverse metode în interiorul Chinei și Partidului, PCC a mai participat și la uciderea oamenilor din afara țării, inclusiv a chinezilor de peste ocean, exportând „Revoluția”. Un exemplu tipic sunt Khmerii Roșii.

Partidul Khmerilor Roșii, al lui Pol Pot, a existat în Cambogia numai patru ani. Cu toate acestea, în această țară mică, cu o populație de numai 8 milioane, din 1975 până în 1978 au fost uciși mai mult de 2 milioane.

Crimele Khmerilor Roșii sunt fără de număr, iar noi nu le vom discuta aici. Trebuie însă să vorbim despre legătura lor cu PCC.

Pol Pot îl venera pe Mao Zedong. Începând cu 1965 el a vizitat China de patru ori pentru a asculta personal învățăturile lui Mao Zedong. Începând din noiembrie 1965 Pol Pot a stat în China trei luni. Chen Boda și Zhang Chunqiao au discutat cu el teorii precum: „puterea politică crește din țeava puștii”, „lupta de clasă”, „dictatura proletariatului” ...etc. Mai târziu acestea au devenit fundamentul felului în care Pol Pot a condus Cambogia. După ce s-a întors în Cambogia, Pol Pot a schimbat numele partidului său în Partidul Comunist Cambogian și a fondat baze revoluționare după modelul PCC de încercuire a orașelor pornind de la sate.

În 1968 Partidul Comunist Cambogian a fondat oficial o armată. La sfârșitul anului 1969 ea avea puțin peste 3.000 de oameni. Însă în 1975, înainte să atace și ocupe Phnom Penh, devenise o forță de luptă curajoasă și bine echipată, de 80.000 de soldați. Aceasta s-a datorat în întregime sprijinului primit din partea PCC. În cartea *Document despre susținerea Vietnamului și lupta cu America*, Bang Xiangen²⁵ spune că în 1970 i-a dat lui Pol Pot echipament militar pentru 30.000 de soldați. În aprilie 1975 Pol Pot a cucerit capitala Cambogiei și două luni mai târziu s-a dus la Beijing să facă o vizită PCC și să asculte instrucțiunile. Este clar că dacă crimele Khmerilor Roșii n-ar fi fost sprijinite ideologic de teoriile PCC și sprijinite material, ele nu s-ar fi putut întâmpla.

După ce Partidul Comunist Cambogian i-a ucis pe cei doi fii ai Prințului Sihanouk, l-a trimis la ordinele lui Zhou Enlai pe Sihanouk la Beijing. Se știe că Partidul Comunist Cambogian ucidea tot ce mișca pentru a preveni orice problemă posibilă. Dar la cererea lui Zhou Enlai, Pol Pot s-a supus fără întârziere.

Zhou Enlai l-a putut salva pe Sihanouk cu un cuvânt, dar PCC n-a obiectat atunci când Partidul Comunist Cambogian a ucis mai mult de 200.000 de chinezi. Pe vremea aceea chinezii din Cambogia au mers la Ambasada Chineză pentru ajutor, iar ambasada i-a ignorat.

În mai 1988, când în Indonezia a avut loc uciderea în masă și violarea celor de etnie chineză, PCC n-a scos o vorbă. N-a oferit nici un ajutor și chiar a blocat știrile în interiorul Chinei. Se pare că guvernului chinez nu i-a păsat deloc de soarta chinezilor din afara Chinei; n-a oferit nici măcar asistență umanitară.

V. Distrugerea familiei

²⁵ Wang Xiangen, Documentar de susținere a Vietnamului și luptă cu America. (Beijing: International Cultural Publishing Company, 1990)

Nu putem calcula numărul celor uciși în campaniile politice ale PCC. Oamenii n-au nici o cale de a face vreun studiu statistic, din cauza blocării informației și barierelor dintre diferitele regiuni, grupuri etnice și dialecte locale. Guvernarea PCC nu va conduce niciodată un astfel de studiu - ar fi ca și cum și-ar săpa propria groapă. PCC preferă să omită detaliile atunci când își scrie propria istorie.

Numărul familiilor distruse de PCC este și mai dificil de aflat. În unele cazuri, un membru al familiei a murit și familia a fost zdrobită. În alte cazuri întreaga familie a murit. Chiar dacă nu murea nimeni, mulți erau forțați să divorțeze. Tată și fiu, mamă și fiică erau forțați să se separe. Unii au fost mutilați, unii au înnebunit, și alții au murit de tineri din cauza bolilor grave cauzate de torturi. Lista acestor tragedii este foarte incompletă.

Ziarul *Yomiuri News* din Japonia afirma la un moment dat că peste jumătate din populația Chinei a fost persecutată de PCC. Dacă este adevărat, atunci numărul familiilor distruse de PCC este estimat la peste 100 de milioane.

Zhang Zhixin²⁶ a devenit un nume cunoscut datorită cantității de relatări privind istoria sa. Mulți știu că a suferit torturi fizice, viol în grup și tortură mentală. Până la urmă a fost împinsă la nebunie și a fost împușcată după ce i s-a tăiat traheea. Dar mulți nu știu că există o altă istorie teribilă în spatele acestei tragedii – chiar membrii familiei sale au trebuit să participe la „sesiuni de studiu pentru familiile celor condamnați la moarte”.

Lin Lin, fiica lui Zhang Zhixin, își amintește că în primăvara anului 1975, un funcționar de la tribunalul din Shenyang îi spunea cu voce tare: „mama ta este o adevărată contrarevoluționară încăpățânată. Refuză să accepte reforma și este incorrigibilă. Este împotriva marelui nostru conducător, tovarășul Mao, este împotriva gândirii de neînving a lui Mao Zedong și împotriva direcției revoluționare a proletariatului, a tovarășului Mao. Având în vedere aceste crime combinate, guvernul nostru se gândește să-i mărească pedeapsa. Ce atitudine vei adopta dacă este executată?”. Eram împietrită și nu știam cum să răspund. Inima îmi era zdrobită. Dar m-am prefăcut că sunt calmă, încercând din greu să-mi țin în frâu lacrimile. Tata îmi spusese că nu putem plânge în fața altora, altfel nu vom avea cum să renunțăm la relația cu mama. Tata a răspuns în locul meu „Dacă acesta este cazul, guvernul este liber să facă ce consideră necesar”.

Funcționarul de la tribunal a mai întrebat: „Îi veți lua corpul după execuție? Veți colecta lucrurile care i-au aparținut în închisoare?”. Eu mi-am plecat capul și nu am răspuns nimic. Tata a răspuns din nou în locul meu: „Nu avem nevoie de nimic...”. Tata ne-a ținut de mână pe mine și pe fratele meu și așa am ieșit din hanul de țară. Ne-am dus pe jos acasă clătînându-ne, prin vijelie și ninsoare. N-am gătit nimic; tata a împărțit în două singura chiflă de mălai pe care o aveam în casă și ne-a dat-o mie și fratelui meu. El a spus: „Terminați-o și mergeți în pat devreme”. M-am întins tăcută pe patul de lut. Tata stătea pe scaun și privea în gol către lumină, uluit. După o vreme, s-a uitat spre pat și a crezut că adormisem complet. S-a ridicat, a deschis cu grijă geamantanul pe care-l adusesem din vechea noastră casă din Shenyang, și a scos din ea fotografia mamei. O privea și nu-și mai putea ține lacrimile.

Am coborât din pat, mi-am băgat capul în brațele tatei și am început să plâng cu voce tare. Atunci tata m-a mângâiat și a spus: „Nu face asta, nu putem lăsa vecinii să audă”. Fratele meu s-a trezit și

²⁶ Zhang Zhixin a fost o intelectuală omorâtă prin tortură de PCC în timpul Marii Revoluții Culturale, pentru că a criticat eșecul lui Mao Zedong în Marele Salt Înainte și a spus adevărul. În repetate rânduri gărziile închisorii o dezbrăcau complet de haine, îi legau mâinile la spate și o aruncau în celule cu deținuți bărbați de drept comun pentru a lăsa prizonierii să o violeze în grup. A înnebunit din cauza tratamentului. Închisoarea se temea că va striga proteste când va fi executată, așa că înainte de execuție i-au tăiat traheea pentru a nu fi capabilă să vorbească

el când m-a auzit plângând. Tata ne-a strâns pe amândoi în brațe. În noaptea aceea nu știu cât de mult am plâns, ceea ce știu este că nu aveam voie să plângem în voie”²⁷.

Familia fericită a unui conferențiar urma să aibă neplăceri în timpul procesului de reabilitare a celor de dreapta. Pe vremea campaniei „Anti Dreapta”, soția sa avea un iubit care fusese etichetat ca reacționar. Iubitul ei fusese trimis într-o zonă îndepărtată unde suferise enorm. Deoarece ea ca tânără fată nu-l putea urma, a renunțat la el și s-a căsătorit cu conferențiarul. Când iubitul ei s-a întors în cele din urmă în orașul natal, ea, acum mamă, n-a putut decât să-și regrete trădarea din trecut. A insistat să divorțeze de soțul ei, pentru a-și izbăvi conștiința încărcată. La vremea respectivă conferențiarul avea peste 50 de ani; n-a putut accepta schimbarea bruscă și a înnebunit. Își scotea hainele și alerga în pielea goală căutând un loc de unde să înceapă o nouă viață. În final soția sa l-a părăsit, și chiar pe copii. Separarea dureroasă dictată de Partid este o problemă care nu poate fi rezolvată și este o boală socială incurabilă, care poate doar să înlocuiască o despărțire cu o altă despărțire.

Familia este unitatea de bază a societății chineze. Este de asemenea și ultimul mecanism de protecție a culturii tradiționale împotriva culturii Partidului. Iată de ce distrugerea familiei este una dintre cele mai teribile crime ale PCC.

Pentru că PCC monopolizează toate resursele sociale, atunci când o persoană este clasificată dizident, ea va avea de înfruntat o criză în existență, va fi acuzată de toată societatea și dezbrăcată de demnitate. Pentru că sunt tratați nedrept, familia este singurul refugiu sigur unde acești oameni inocenți își pot găsi consolare. Dar politica de implicare a PCC îi împiedică pe membrii familiei să se consoleze reciproc, altfel aceștia riscă să fie și ei etichetați drept dizidenți. Zhang Zhixin de exemplu a fost forțată să divorțeze. Pentru mulți, trădarea membrilor de familie - delațiuni, lupte, critică în public, sau denunțări – este ultimul pai care le distruge spiritul. Mulți s-au sinucis drept urmare.

VI. Tiparele și consecințele omorului

Ideologia omorului în PCC

PCC susține că este talentat și creativ în dezvoltarea marxism-leninism-ului, dar în realitate PCC a dezvoltat creativ o răutate fără precedent în istorie și în întreaga lume. Folosește ideologia comunistă a unității sociale pentru a înșela publicul și intelectualii. Folosește știința și tehnologia pentru a submina credința și pentru a promova ateismul total. Folosește comunismul pentru a nega proprietatea privată și folosește teoria și practica lui Lenin de revoluție violentă pentru a conduce țara. În același timp, combină și a întărește și mai mult partea mai malefică a culturii chineze - cea care a deviat de la tradițiile chineze.

PCC a inventat o întreagă teorie și un cadru de „revoluție” și „revoluție continuă” sub dictatura proletariatului; a folosit acest sistem pentru a schimba societatea și pentru a asigura dictatura Partidului. Teoria sa are două părți - baza economică și suprastructura sub dictatura proletariatului, în care baza economică determină suprastructura, iar suprastructura acționează la rândul său asupra bazei economice. Pentru a întări suprastructura și mai ales puterea Partidului, trebuie pornită revoluția, de la baza economică, ceea ce implică:

1. omorârea proprietarilor de pământ, pentru a rezolva relațiile de producție²⁸ la țară

²⁷ De la Fundația Laogai, raportul din 12 octombrie 2004:
(în chineză) <http://www.laogai.org/news2/newsdetail.php?id=391>

2. omorârea industriașilor, pentru a rezolva relațiile de producție în orașe.

În cadrul suprastructurii, omorul este comis în mod repetat pentru a menține controlul ideologic absolut al Partidului. Asta implică:

1. Rezolvarea problemei atitudinii politice a intelectualilor față de Partid. De-a lungul unei lungi perioade de timp, PCC a lansat multiple campanii pentru reformarea gândirii intelectualilor. Au fost acuzați de individualism burghez, ideologie burgheză, puncte de vedere apolitice, ideologie nepărtinitoare, liberalism, etc. PCC a dezbrăcat intelectualii de demnitatea lor spălându-le creierul și eliminându-le conștiința. PCC a eliminat aproape complet gândirea independentă și multe alte calități ale intelectualilor, incluzând tradiția prin care aceștia apărau dreptatea și își dedicau viața pentru a susține dreptatea. Tradiția ne învâța: „să nu cazi în excese când ești bogat sau onorat, să nu te abați de la scopul tău când ești sărac și obscur și nici să nu te apleci în fața unei forțe superioare”²⁹; „trebuie să ai mai întâi grijă de stat și la urmă să îți pretinzi porția de fericire”³⁰; „fiecare om obișnuit trebuie să se simtă responsabil de succesele și eșecurile națiunii sale”³¹; „în umbră, un cavaler își cultivă persoana; când este pus pe scenă

4. Uciderea celor cu credințe diferite. Credința este filonul vieții în PCC. Pentru ca erezia sa să poată înșela oamenii, la începutul dominației sale, PCC a început să elimine toate religiile și sistemele de credință. Când a dat piept cu o credință spirituală într-o eră nouă – Falun Gong – PCC și-a scos din nou cuțitul de măcelar. Strategia PCC este de a profita de urma principiilor Falun Gong de „Adevăr, Compasiune și Toleranță” și de faptul că practicanții nu mint, nu folosesc violența și nu vor să cauzeze instabilitate socială. După ce a căpătat experiență în persecutarea Falun Gong, PCC a început să-i elimine pe cei de alte credințe și mai vărtos. În acest caz Jiang Zemin și PCC însuși au ieșit la scenă deschisă pentru a ucide, în loc să folosească intermediari.

5. Omorârea oamenilor pentru a mușamaliza. Dreptul oamenilor la informație este un alt punct slab al PCC. PCC omoară oameni și pentru a bloca informația. În trecut „ascultarea emisiunilor radio ale inamicului” era o crimă pedepsită cu detenție. Acum, ca răspuns la multiplele cazuri în care sistemul de televiziune chinez a fost interceptat pentru a explica adevărul despre persecutarea Falun Gong, Jiang Zemin a emis ordinul secret de a „omorî pe loc, fără milă”. Liu Chengjun care a realizat o asemenea interceptie, a fost omorât prin tortură. PCC a mobilizat „Biroul 610” (o organizație similară Gestapo-ului din Germania Nazistă, care a fost creată pentru a persecuta Falun Gong), poliția, procurori, tribunale și un sistem masiv de poliție pe internet pentru a controla fiecare mișcare a oamenilor.

6. Privarea oamenilor de dreptul la viață de dragul intereselor sale. Teoria revoluției continue a PCC implică faptul că acesta nu va renunța la putere. În prezent delapidarea și corupția din interiorul PCC s-au transformat în conflicte între conducerea absolută a Partidului și dreptul la viață al oamenilor. Când lumea se organizează pentru a-și apăra drepturile legale, PCC folosește violența, agitându-și cuțitul de măcelar spre așa-numitele „căpetenii” ale acestor mișcări. În acest scop PCC a pregătit deja peste un milion de polițiști înarmați. Astăzi, PCC este mult mai bine pregătit să ucidă decât în timpul masacrului din Tiananmen în 1989, când a trebuit să-și mobilizeze temporar armata. Oricum, în timp ce forțează poporul să meargă spre prăpastie, PCC însuși se îndreaptă pe un drum fără ieșire. A ajuns într-un stadiu extrem de suspiciune, încât „ia copacii și iarba drept dușmani când bate vântul”, cum spune o zicală chineză.

Putem observa astfel că PCC are natura unui spectru malefic. Nu contează cum se schimbă într-un anumit moment și loc, PCC nu-și va schimba istoria de ucigaș - a ucis oameni în trecut, ucide oameni în prezent și va continua să ucidă și în viitor

Diferite metode de omor folosite în circumstanțe diferite

a. Propaganda

PCC a folosit diverse căi pentru a omorî, depinzând de perioada de timp. În cele mai multe situații PCC a creat propagandă înainte de a ucide. A spus deseori că „numai omorând poți calma indignarea populației”, ca și cum oamenii i-ar fi cerut să ucidă. În realitate această „indignare publică” era stârnită de PCC.

Piesa „Fata cu părul alb”³⁴, o grotescă distorsionare a unei legende populare, poveștile contrafăcute despre colectarea chiriei și despre temnițe din piesa „Liu Wencai” erau folosite ca

³⁴ Legenda folclorică chineză „Fata cu părul alb” este povestea unei femei nemuritoare care trăia într-o peșteră și care avea puteri supranaturale, răsplătindu-i pe cei virtuoși și pedepsindu-i pe cei vicioși, susținând cinstea și ținând în frâu ticăloșia. Însă în versiunea „modernă” - operă și balet chinezesc - ea era descrisă ca o fată care a fost forțată să se retragă într-o peșteră după ce tatăl său a fost omorât în bătaie pentru că a refuzat să o mărite cu un proprietar bătrân de pământ. Fata a albit din lipsă de hrană. Sub condeiu scriitorilor PCC, legenda a fost transformată într-una dintre cele mai binecunoscute opere „moderne” în China pentru a incita la ură de clasă împotriva proprietarilor de pământ

unelte pentru a „educa” poporul să urască proprietarii de pământ. De obicei PCC își demonizează inamicii, așa cum a făcut în cazul fostului președinte Liu Shaoqi. Un alt exemplu în acest sens este înscenarea, de către PCC, a incidentului de așa-zisă „autoincendiere” din Piața Tiananmen în ianuarie 2001, care a fost folosit pentru a incita populația la ură împotriva Falun Gong, după care a urmat întetirea campaniei masive de genocid împotriva Falun Gong. Nu numai că PCC nu și-a schimbat metodele de omor - le-a mai și perfecționat, folosindu-se de noua tehnologie informatică. În trecut PCC putea să înșele numai poporul chinez, dar acum înșeală oamenii din întreaga lume.

b. Incitarea la omor a maselor

PCC nu numai că omoară oameni folosindu-și aparatul dictatorial, dar mai și incită oamenii să se omoare unii pe alții. Dacă la începutul campaniilor, PCC ținea cont de unele reguli și legi, în momentul când incita lumea să se alătore, nimic nu mai putea opri masacrul. De exemplu atunci când PCC a aplicat reforma agrară, orice comitet de reformă a pământului putea decide viața și moartea proprietarilor de pământ.

c. Distrugerea spiritului înaintea distrugerii fizice

O altă metodă de omor este zdrobirea spiritului înainte de omorârea corpului uman. În istoria Chinei nici măcar extrem de cruda și ferocea dinastie Qin (221 – 207 î. C.) n-a distrus spiritul oamenilor. PCC n-a dat niciodată oamenilor șansa să moară ca martiri. Au născocit campanii de genul „indulgenței față de cei care mărturisesc și pedepsirea severă a celor ce se opun” și „plecarea capului și acceptarea crimei este singura cale de ieșire”. PCC forțează oamenii să renunțe la propriile gânduri și credințe, făcându-i să moară ca niște câini, fără demnitate; o moarte demnă îi încurajează pe urmași. PCC poate realiza scopul de „educare” a admiratorilor victimelor sale numai când acestea mor în umilință și rușine. PCC persecută Falun Gong cu o cruzime și violență extremă pentru că practicantii Falun Gong își consideră credința mai importantă decât viața. Când PCC a fost incapabil să le distrugă demnitatea, a făcut tot ce a putut pentru a le tortura corpurile.

d. Omorârea prin alianță și înstrăinare

Când omoară oameni, PCC folosește atât „morcovul” cât și „bățul” - împrietenindu-se cu unii și înstrăinându-i pe alții. PCC încearcă mereu să atace o „mică parte a populației” folosind proporția de 5%. „Majoritatea” populației (95%) este mereu bună, mereu obiectul „educației”. O astfel de „educație” constă în teroare și protecție. Educația prin teroare folosește frica și demonstrează că cei ce se opun PCC nu sfârșesc bine, făcându-i să stea liniștiți pe cei care au de gând să atace Partidul. Educarea prin „protecție” lasă oamenii să înțeleagă că dacă merită încrederea PCC și rămân alături de PCC, nu numai că vor fi în siguranță dar au o și șansă bună de a fi promovați sau de a câștiga alte beneficii. Lin Biao³⁵ spunea: „O mică parte [suprimată] astăzi, o mică parte mâine, în curând vor însuma o parte mare”. Cei care se bucură că supraviețuiesc unei mișcări devin deseori victime ale următoarei.

e. Înnăbușirea în fașă a eventualelor amenințări; uciderile secrete în afara legii.

Recent PCC a dezvoltat o metodă de înnăbușire în fașă a problemelor și de omor secret, în afara legii. Deoarece grevele muncitorilor și protestele țăranilor devin tot mai frecvente în diverse zone,

³⁵ Lin Biao (1907-1971) unul din liderii seniori ai PCC, membru în Biroul Politic, vicepreședinte (1958) și Ministru al Apărării (în 1959). Lin este privit ca arhitectul mării Revoluții Culturale din China. A fost desemnat succesor al lui Mao Zedong în 1966 dar a căzut în dizgrație în 1970. S-a afirmat că, simțindu-și căderea, Lin a devenit implicat într-o lovitură de stat care a eșuat, și că a încercat să fugă în URSS atunci când pretinsul său plan a fost dezvăluit. Avionul său s-a prăbușit în Mongolia, cauzându-i moartea

PCC elimină mișcările înainte ca ele să se poată dezvolta, arestând așa-numitele „căpetenii” și condamându-i cu pedepse aspre. Un alt exemplu: în timp ce libertatea și drepturile omului au devenit o tendință comun recunoscută în întreaga lume, PCC n-a condamnat nici un practicant de Falun Gong la pedeapsa cu moartea; dar sub instigarea făcută de Jiang Zemin care afirma că „nimeni nu va fi tras la răspundere dacă omoară practicanți Falun Gong”, practicanții Falun Gong

fost persecutați ori învinuiți în timpul Revoluției Culturale, ceea ce înseamna aproape jumătate din populația Chinei.

Stalin spunea că moartea unui om este o tragedie, dar moartea unui milion este numai o statistică. Când lui Li Jingquan, fostul secretar de Partid al provinciei Sichuan, i s-a adus la cunoștință că oamenii mor de foame, el a răspuns: „în ce dinastie n-au murit oameni?”. Mao Zedong spunea: „victimele sunt inevitabile în orice luptă. Moartea apare deseori”. Aceasta este concepția comunist-ateistă despre viață. Iată de ce 20 de milioane de oameni au murit ca rezultat al persecuției din perioada regimului lui Stalin – 10% din populația fostei URSS. PCC a ucis cel puțin 80 de milioane de oameni – cam tot 10 % din populația Chinei [la sfârșitul Revoluției Culturale]. Khmerii Roșii au omorât 2 milioane de oameni - un sfert din populația Cambogiei la acea vreme. În Coreea de Nord numărul morților din cauza foametei se estimează la peste un milion. Toate acestea sunt datorii sângeroase ale partidelor comuniste.

Culte malefice sacrifică oamenii și le folosesc sângele pentru a venera spectre malefice. Încă de la începuturile sale, Partidul Comunist a ucis oameni - când nu-i putea ucide pe cei din afara Partidului, își omora proprii membri – de dragul „luptei de clasă”, „luptei dintre partide” și a altor înșelătorii. A sacrificat pe altarul cultului său malefic chiar proprii secretari generali, mareașali, generali, miniștri și alții.

Mulți cred că PCC ar trebui să i se acorde timp pentru a se corija, spunând că acum își ține omorurile în frâu. În primul ucigașul este ucigaș indiferent dacă omoară o singură persoană. Pe lângă asta, deoarece omorul este una dintre metodele folosite pentru a conduce regimul bazat pe teroare, PCC va omorî mai mult sau mai puțin, după nevoie. Omorul comis de PCC este în general imprevizibil. Când poporului îi lipsește un puternic sentiment de teamă, PCC va omorî mai mult pentru a crește sentimentul de teroare, când oamenii sunt deja înfricoșați, uciderea unora poate menține sentimentul de teroare; când oamenii nu știu altceva decât frica față de PCC, atunci sunt doar amenințați - omorurile nemaifiind necesare - va fi suficient pentru PCC. După ce a trecut prin nenumărate campanii politice și de eliminare, poporul și-a creat un reflex condiționat ca răspuns la teroarea PCC. Atunci nici măcar nu mai este nevoie ca PCC să menționeze omorul, tonul aparatului de propagandă care critică în masă este suficient să le amintească oamenilor teroarea.

PCC va regla intensitatea cu care omoară în funcție de schimbările sentimentului de teroare al poporului. Magnitudinea omorului în sine nu este ținta PCC; cheia este crima consecventă de dragul menținerii puterii. PCC n-a devenit mai blând. Nici nu și-a lăsat jos cuțitul de măcelar; doar că poporul a devenit mai supus. Atunci când poporul se ridică pentru a cere ceva ce trece dincolo de toleranța PCC, PCC nu va ezita să omoare.

Omorul la întâmplare dă rezultate maxime atunci când omori pentru a menține puterea. În precedentele campanii ucigașe de scară largă, în mod intenționat PCC a ținut vagă identitatea victimelor, acuzațiile care li s-au adus și felul în care se atribuiau pedepsele pentru diversele grade de „vină”. Pentru a evita să devină ținte ale omorului, oamenii se limitează într-o „zonă sigură” bazându-se pe judecata proprie. O astfel de „zonă sigură” era uneori mai îngustă chiar decât cea pe care PCC intenționa s-o demarșeze. Acesta este motivul pentru care în fiecare mișcare, oamenii au tins să acționeze mai degrabă de stânga decât de dreapta. Ca rezultat campaniile sunt deseori „mărite” dincolo de dimensiunile lor planificate, pentru că oamenii la diferite niveluri își impun voluntar restricții pentru a-și asigura supraviețuirea. Cu cât este mai jos nivelul cu atât mai teribilă devine mișcarea. O astfel de intensificare voluntară a terorii în întreaga societate ia naștere datorită cerinței ca omorurile să fie aleatoare.

În lunga sa istorie criminală, PCC s-a metamorfozat devenind un ucigaș în serie depravat. Prin crime își satisface sentimentul pervers de putere supremă care decide viața și moartea oamenilor.

Prin omor își alină cea mai adâncă teamă. Prin crime suprimă neliniștea socială și nemulțumirile cauzate de crimele anterioare. Datoriile sângeroase ale PCC fac astăzi imposibilă orice ieșire benevolentă din impas. Pentru a-și menține existența până în momentul final, PCC se mai poate bizui doar pe presiunea intensă și pe conducerea totalitară. În ciuda faptului că ocazional se deghizează, reabilitând victimele crimelor sale, natura însetată de sânge a PCC nu s-a schimbat niciodată. Va fi chiar mai puțin probabil să se schimbe în viitor.

Note:

[1] Scrisoarea lui Mao Zedong către soția lui, Jiang Qing, în 1966

[2] Suprastructura în contextul teoriei sociale marxiste se referă la modul de interacțiune dintre subiectivismul uman și substanța materială a societății

[3] Hu Feng, intelectual și critic literar; s-a opus literaturii doctrinare a PCC. A fost dat afară din Partid în 1955 și condamnat la 14 ani de închisoare

[4] Analele lui Confucius

[5] Leviticus 19:18

[6] Marx , Manifestul Comunist (1848)

[7] Mao Zedong, Dictatura Democrată a Poporului (1949)

[8] Mao Zedong, „trebuie să promovăm din plin [suprimarea reacționarilor] pentru ca fiecare familie să fie informată” (30 martie 1951)

[9] Mao Zedong, „Trebuie să lovim cu putere și precis reacționarii” (1951)

[10] Regatul Ceresc din Taiping (1851-1864), cunoscut și sub numele de Rebeliunea din Taiping, a fost una din cele mai sângeroase conflicte din istoria Chinei. A fost o confruntare între forțele Chinei Imperiale și adepții unui mistic auto-proclamat al grupului Hakka, pe nume Hong Xiuquan, care a fost de asemenea un convertit la creștinism. Se crede că au murit cel puțin 30 milioane de oameni

[11] Extras din cartea publicată de revista Chengming din Hong Kong (www.chengmingmag.com), octombrie 1996.

[12] Marele Salt Înainte (1958-1960) a fost o campanie a PCC pentru ridicarea industriei Chinei, în particular cea de oțel. Este privită ca un imens dezastru economic

[13] Publicat în februarie 1994 de editura Steagul Roșu. Traducerea noastră

[14] Unitate de măsură chinezească pentru pământ. 1 mu = 0.165 acri

[15] Peng Dehuai (1898-1974): general comunist chinez și conducător politic. Peng a fost comandant în războiul Corean, vice premier al Consiliului de Stat, membru al Biroului Politic, Ministru al Apărării între 1954 și 1959. A fost înlăturat din funcțiile oficiale pe care le deținea după ce n-a fost de acord cu abordările stângiste ale lui Mao Zedong la Plenara PCC din Lushan în 1959

[16] De Jaegher, Raymond J., Inamicul din interior. Guild Books, Catholic Polls Inc. (1968)

[17] Masacrul din Daxing a avut loc în august 1966 în timpul schimbării secretarului de Partid al Beijing-ului. Într-o ședință a Biroului Securității Publice din Beijing, privind acțiunile Gărzilor Roșii împotriva celor „cinci clase negre”, Ministrul Securității Publice, Xie Fuzhi, a ținut un discurs. Cuvântarea sa a fost imediat transmisă într-o ședință de comitet al Biroului Securității Publice din Daxing. După ședință, Biroul Securității Publice din Daxing a acționat și a conceput un plan de incitare a maselor în districtul Daxing pentru a elimina cele „cinci clase negre”.

[18] Zheng Yi, *Memoriaul stacojiu* (Taipei: Editura Televiziunii Chineze 1993). Aceasta carte este disponibilă și în engleză: *Memorialul stacojiu: Povestiri despre canibalism în China modernă* de Yi Zheng, editura T. P. Sym (Boulder, Colorado: Westview Press 1998)

[19] „Vechea societate” după cum o numește PCC se referă la perioada înainte de 1949, și „noua societate” se referă la perioada de după 1949 când PCC a preluat controlul.

[20] Cămașa de forță este un instrument de tortură sub forma unei cămăși. Brațele victimelor sunt răsucite și legate cu o frânghie la spate și pe urmă trase în față pe deasupra capului; această tortură poate rupe brațele imediat. După aceea, victima este pusă cu forța în cămașa de forță și spânzurată de brațe. Consecința imediată a acestei torturi groaznice este fracturarea oaselor umerilor, coatelor, încheieturilor mâinii și a spatelui provocând moartea victimelor într-o durere de nesuportat. Pentru mai multe informații vizitați următoarele linkuri:

În chineză: <http://search.minghui.org/mh/articles/2004/9/30/85430.html>

În engleză: <http://www.clearwisdom.net/emh/articles/2004/9/10/52274.html>

[21] În mai 1930, Mao Zedong a ordonat uciderea unor mii de membri de Partid, soldați ai Armatei Roșii și civili inocenți în provincia Jiangxi, într-o tentativă de consolidare a puterii în zonele controlate de Partid. Pentru mai multe informații vizitați următorul link: În chineză: <http://kanzhongguo.com/news/articles/4/427/64064.html>

[22] Gao Gang și Rao Shushi erau membri ai Comitetului Central al PCC. În 1954, după o încercare eșuată de a ajunge la putere, ei au fost acuzați de complot împotriva Partidului și de dezbinare a Partidului și au fost apoi dați afară din Partid

[23] În istoria PCC, Zhou Enlai (1898-1976) a fost al doilea ca importanță după Mao Zedong. A fost primul ministru al Republicii Populare Chineze din 1949 până la moarte.

[24] Wang Xiagen, Documentar de susținere a Vietnamului și luptă cu America. (Beijing: International Cultural Publishing Company, 1990)

[25] Zhang Zhixin a fost o intelectuală omorâtă prin tortură de PCC în timpul Marii Revoluții Culturale, pentru că a criticat eșecul lui Mao Zedong în Marele Salt Înainte și a spus adevărul. În repetate rânduri gărzile închisorii o dezbrăcau complet de haine, îi legau mâinile la spate și o aruncau în celule cu deținuți bărbați de drept comun pentru a lăsa prizonierii să o violeze în grup. A înnebunit din cauza tratamentului. Închisoarea se temea că va striga proteste când va fi executată, așa că înainte de execuție i-a tăiat traheea pentru a nu fi capabilă să vorbească.

[26] De la Fundația Laogai, raportul din 12 octombrie 2004:
(în chineză) <http://www.laogai.org/news2/newsdetail.php?id=391>

[27] Unul dintre cele trei mijloace (mijloace de producție, moduri de producție și relații de producție) pe care Marx le folosea la analiza clasei sociale. Relațiile de producție se referă la

relația dintre oamenii care posedă uneltele de producție și cei care nu, de exemplu: relația dintre proprietarul de pământ și muncitorul agricol sau relația dintre capitalist și muncitor.

[28] Cartea a 3-a din Mencius. Penguin - Serii clasice, tradusă de D.C.Lau

[29] De Fan Zhongyan (989-1052), proeminent dascăl chinez, scriitor și membru al unui guvern din dinastia Song de Nord. Citatul acesta este din opera lui binecunoscută, „Urcând Turnul Yueyang”

[30] De Gu Yanwu(1613-1682), eminent cărturar al dinastiei Qing timpurie

[31] Din Mencius, cartea nr. 7. Penguin- Serii clasice, traducerea D. C. Lao

[32] „Satul celor Trei Familii” era pseudonimul unui grup de trei scriitori în anii 1960, Deng Kuo, Wu Han, Liao Mosha. Wu era autorul unei piese cu titlul „Hai Rui își dă demisia din post”. Mao Zedong a considerat că era o satiră politică despre relația lui cu generalul Peng Dehuai

[33] Legenda populară chineză „Fata cu părul alb” este povestea unei femei nemuritoare care trăia într-o peșteră și care avea puteri supranaturale, răsplătindu-i pe cei virtuoși și pedepsindu-i pe cei vicioși, susținând cinstea și ținând în frâu ticăloșia. Însă în versiunea „modernă” - operă și balet chinezesc - ea era descrisă ca o fată care a fost forțată să se retragă într-o peșteră după ce tatăl său a fost omorât în bătaie pentru că a refuzat să o mărite cu un proprietar bătrân de pământ. Fata a albit din lipsă de hrană. Sub condeiu scriitorilor PCC, legenda a fost transformată într-una dintre cele mai binecunoscute opere „moderne” în China pentru a incita la ură de clasă împotriva proprietarilor de pământ.

[34] Lin Biao (1907-1971) unul din liderii seniori ai PCC, membru în Biroul Politic, vicepreședinte (1958) și Ministru al Apărării (în 1959). Lin este privit ca arhitectul mării Revoluții Culturale din China. A fost desemnat succesor al lui Mao Zedong în 1966 dar a căzut în dizgrație în 1970. S-a afirmat că, simțindu-și căderea, Lin a devenit implicat într-o lovitură de stat care a eșuat, și că a încercat să fugă în URSS atunci când pretinsul său plan a fost dezvăluit. Avionul său s-a prăbușit în Mongolia, cauzându-i moartea.

[35] Yu Luoke a fost un gânditor care a luptat pentru drepturile omului, omorât de PCC în timpul Revoluției Culturale. Eseul său monumental *Mediul Familiei* scris la 18 ianuarie 1967 a fost una dintre cele mai influente eseuri, cu cea mai largă circulație dintre toate eseurile care reflectau gândurile independente de PCC în anii Revoluției Culturale. Lin Zhao, studentă a Universității din Beijing, care se specializa în jurnalism, a fost etichetată drept reacționară în 1957 datorită gândirii ei independente și datorită criticii ei deschise la adresa mișcării comuniste. A fost acuzată de conspirație pentru răsturnarea dictaturii democratice a poporului și arestată în 1960. În 1962 a fost condamnată la 20 de ani de închisoare. A fost ucisă de PCC la 29 aprilie 1968.

[36] Din <http://www.laojiao.org/64/article0211.html> (în chineză)

[37] Din “O scrisoare deschisă de la Song Meiling pentru Liao Chengzhi” (17 august 1982) Sursa <http://www.edu.cn/more.asp?name=fainter&id=16445> (în chineză)